

Mokinystės apraiškos

***„Nuolat prisimindami jūsų tikėjimo darbus, meilės pastangas ir vilties kantrybę mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje, Dievo ir mūsų Tėvo akivaizdoje.“
1 Tesalonikiečiams 1:3***

Kristaus mokiniai yra tie, kurie priėmė Jėzų kaip savo Atpirkėją. Be to, jie paskyrė savo gyvenimus dieviškam tikslui, kurį Jis atstovauja, priimdami Jo kvietimą paimti savo kryžių ir sekti Jo pėdomis, net iki mirties (Mato 16:24). Žodis „mokinys“ reiškia „besimokantįjį arba mokinį“, o Kristaus mokiniai gauna mokymą iš Jėzaus, kurį jie priima kaip savo Mokytoją ir kurio nurodymai atspindi jų Dangiškojo Tėvo valią.

Jėzus apie Natanaelį pasakė: „Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos!“ (Jono 1:47). Tai reiškia, kad Jėzaus laikais buvo tokių, kurie buvo laikomi izraelitais, bet iš tikrųjų jais nebuvo, nes jų gyvenimas nebuvo pakankamai suderintas su Izraelio Dievo valia. Dėl to jie nepriėmė Jėzaus kaip savo pažadėtojo Mesijo. Tas pats pasakytina ir apie dabartinį dvasinį Izraelį, sudarytą iš Kristaus mokinių. Yra „tikrų“ mokinių. Tačiau yra ir tokių, kurie tvirtina esą Jėzaus pasekėjai, bet yra mokiniai tik pavadinimu, nes nesilaiko Mokytojo mokymų.

Širdies nuoširdumas yra viena iš pagrindinių tikro mokinystės savybių. Nuoširdūs žmonės stengsis savo įsitikinimus išreikšti ne tik žodžiais, bet ir darbais. Apaštalas Jonas rašė: „Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu ir liežuviu, bet darbu ir tiesa. Ir iš to mes žinome,

kad esame iš tiesos, ir užtikrinsime savo širdis prieš jį.“
1 Jono 3:18,19

Tesalonikos broliai, kuriems skirtas mūsų pradinis tekstas, akivaizdžiai buvo labai ištikimi „veiksmiais ir tiesa“, įrodydami savo, kaip mokinių, išpažinimų nuoširdumą. Paulius pagyrė juos už jų tikėjimo darbus, meilės pastangas ir vilties kantrybę. Kiekvienas tikras Kristaus mokinys privalo turėti kalnus perkeliančią tikėjimą, būti kupinas meilės, kantrus ir ištvermingas tarnaudamas Viešpačiui, Tiesai ir broliams.

Tikėjimo darbas

Paulius pagyrė Tesalonikos brolius už jų „tikėjimo darbus“. Tai labai tinkamas posakis, nes ten, kur yra tikras tikėjimas, neišvengiamai bus su juo susijusių darbų. Jokūbas tai labai gražiai apibendrina, kai rašė: „Tikėjimas, jei neturi darbų, yra negyvas, būdamas vienas. Taip, žmogus gali pasakyti: „Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus; parodyk man savo tikėjimą be savo darbų, o aš tau parodysiu savo tikėjimą savo darbais“ (Jokūbo 2:17, 18). Pavyzdys, kurį Jokūbas panaudojo, buvo atvejis, kai į mūsų bendruomenę ateina vargšas brolis ar sesuo. (Jokūbo 2:15, 16). Jei tas asmuo yra ignoruojamas, tai atskleidžia darbų, kurie turėtų kilti iš tikro tikėjimo, trūkumą.

Tikėjimas veikia daugybe būdų. Savo laiške hebrajų broliams Paulius paminėjo daugelį iš jų. Cituodami ištraukas iš šio pasakojimo, skaitome: „Tikėjimu Abelis aukojo Dievui geresnę auką nei Kainas, kurį paėmė s ; ... Tikėjimu Nojus, Dievo įspėtas apie dar nematytus dalykus, su baime pasiruošė arką savo šeimos išgelbėjimui; ... Tikėjimu Abraomas, kai buvo pašauktas išeiti į vietą, kurią vėliau turėjo gauti paveldėjimu, pakluso; ... Taip pat tikėjimu Sara pati

gavo jėgų pastoti ir pagimdė vaiką, kai jau buvo per senas amžius; ... Tikėjimu Abraomas, kai buvo išbandytas, paaukojo Izaoką; ... Tikėjimu Jokūbas, kai mirė, palaimino abu Juozapo sūnus; ... Tikėjimu Juozapas, miršdamas, paminėjo Izraelio vaikų išėjimą ir davė įsakymą dėl savo kaulų; ... Tikėjimu Mozė, sulaukęs pilnametystės, atsisakė būti vadinamas faraono dukters sūnumi, verčiau pasirinkdamas kentėti su Dievo tauta, negu trumpam mėgautis nuodėmės malonumais.“ Hebrajams 11:4-25

Tai tik keletas tikėjimo apraiškų, kurias Paulius surinko iš daugelio Senojo Testamento veikėjų gyvenimų. Tada jis priduria: „Ką dar pasakyti? Nes man trūktų laiko pasakoti apie Gedeoną, Baraką, Samsoną ir Jeftę; taip pat apie Dovydą, Samuelį ir pranašus: kurie tikėjimu nugalėjo karalystes, įvykdė teisumą, gavo pažadus, užčiaupė liūtų nasrus, užgesino ugnies jėgą, išvengė kardo ašmenų, iš silpnumo tapo stiprūs, tapo drąsūs kovoje, pabėgo svetimšalių armijas. Moterys gavo savo mirusiuosius atgaivintus.“ Hebrajams 11:32-35

Čia Paulius mini tikėjimo darbus tais atvejais, kai Viešpats atlygino ištikimiesiems taip, kad parodė savo pasitenkinimą jais. Tada jis tęsia: „Kiti patyrė žiaurių pajuokų ir plakimų, taip, be to, pančių ir kalinimo; jie buvo užmėtyti akmenimis, supjaustyti pjūklų, gundomi, nužudyti kardų; jie klajojo avinėlių ir ožkų odomis apsirengę; būdami vargšai, kenčiantys, kankinami; (kurie nebuvo verti šio pasaulio:). jie klajojo po dykumas, kalnus, urvus ir žemės olas.“ Hebrajams 11:36–38

Kaip čia parodyta, daugelis patyrė išbandymus ir persekiojimus, nes savo tikėjimu jie gynė Viešpaties reikalą ir nesileido į kompromisus su juos supančiomis

blogio jėgomis. Geras pavyzdys yra trijų Danieliaus draugų atvejis, kurie atsisakė nusilenkti statulai, pastatytam Nebukadnecaro įsakymu. Tie, kurie atsisakė garbinti šį statulą, turėjo būti įmesti į ugnies krosnį ir sunaikinti. (Danieliaus 3:1–12). Kai jiems buvo suteikta antra galimybė ir po Nebukadnecaro įspėjimo, šie ištikimi tvirto tikėjimo vyrai tarė: „Jei taip, tai mūsų Dievas, kuriam tarnaujame, gali mus išgelbėti iš degančios ugnies krosnies, ir Jis išgelbės mus iš tavo rankų, karaliau. Bet jei ne, žinok, karaliau, kad mes netarnausime tavo dievams ir negarbinsime auksinio stulpo, kurį pastatėi.“ Danieliaus 3:17,18

Čia tikėjimo darbas buvo atsisakymas garbinti auksinį stulpelį, kurį pastatė Nebukadnecaras. Šie trys hebrajai turėjo tikėjimą, kad jų Dievas gali išgelbėti juos nuo žiaurios mirties degančioje krosnyje. Kita vertus, jie nežinojo, ar tai bus jo valia jiems. Tačiau tikėjimas padėjo jiems nugalėti pagundą, neatsižvelgiant į tai, koks galėtų būti rezultatas. Jie turėjo tikėjimą, kad jei jie mirs, tai bus todėl, kad jų Dievas matė, jog tai bus geriausia. Jų tikroji viltis buvo išgelbėjimas „geresniame prisikėlime“. Hebrajams 11:35

Meilės darbas

Yra daug būdų, kaip meilė dirba. Hebrajų broliams Paulius rašė: „Dievas nėra neteisus, kad pamirštų jūsų darbus ir meilės darbą, kurį parodėte jo vardui, tarnaudami šventiesiems ir tebetarnaujate“ (Hebrajams 6:10). Čia minimi „meilės darbai“ yra daromi brolių labui. Tai atitinka Mokytojo nurodymą, kad turėtume mylėti vieni kitus taip, kaip Jis mus mylėjo. Jo meilė mums paskatino Jį paaukoti savo gyvybę už mus. Taigi, savo pamokyme Jonas rašė,

kad turėtume būti kupini meilės: „Turėtume paaukoti savo gyvybes už brolius.“ 1 Jono 3:16

Meilės darbas yra savanoriškas. Žmogus gali būti vedamas meilės, bet ne priverstas. Meilė grindžiama nesavanaudiškumu ir yra iš Dievo. Dieve turime aukščiausią meilės pavyzdį. Visi jo kūriniai iš vieno požūrio taško yra jo meilės įrodymas. Jam nereikėjo to, ką jis sukūrė. Tai buvo skirta jo kūrinijos labui. Išskirtiniausias Dievo meilės įrodymas yra jo viengimio Sūnaus dovana, kad jis taptų pasaulio Atpirkėju ir Gelbėtoju. „Nes Dievas taip pamilo pasaulį, kad atidavė savo viengimį Sūnų, kad kas tik juo tiki, neprašūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.“ Jono 3:16

Naujajame Testamente keletą kartų graikų kalbos žodis „agape“ – reiškiantis meilę – verčiamas kaip „mylėjimas“. Nors dauguma Biblijos tyrinėtojų teikia pirmenybę žodžiui „meilė“, o ne „mylėjimas“, vis dėlto tikrasis mylėjimas savo prasme labiau atitinka tai, kaip Šventajame Rašte apibūdinama dieviškoji meilė. Labdara – tai dovanojimas tiems, iš kurių negalima tikėtis jokio atlygio. Taip buvo ir Dievo dovanojus savo Sūnų. Priimant šią dovaną, suprantama, kad mes niekuo negalime atsilyginti. Viskas, ką galime padaryti, – tai išreikšti savo dėkingumą priimdami dovaną ir visą savo širdį atiduodami tam, kuris ją davė.

Meilė dirba, meilė duoda, ir taip meilė pasireiškia tarnystei Viešpačiui, Tiesai ir broliams – viskas „be jokių sąlygų“. Ten, kur meilė užpildo širdį, bus meilės darbai. Bus kasdienės aukos kitų, ypač brolių, labui. Bus degantis uolumas tarnauti Viešpačiui ir skelbti Jo šlovę. Kai tokių apraiškų nėra, tai tiesiog reiškia, kad trūksta meilės. Kaip klausė Jonas: „Kaip Dievo meilė gyvena“ tokiam žmogui? 1 Jono 3:17

Paulius mini kitus meilės darbus, kurie turi būti Viešpaties mokinių širdyse ir gyvenimuose. „Meilė yra kantri, maloni; ... nepavyduliauja; ... nesigiria, nesipuikuoja, nesielgia netinkamai, nesiekia savo naudos, nesipiktina, nemano blogo; nesidžiaugia neteisybe, bet džiaugiasi tiesa; viską ištveria, viskuo tiki, viskuo viliasi, viską ištveria. Meilė niekada neišnyksta.“ (1 Korintiečiams 13:4–8). Negalima tikėtis, kad mūsų puolusioje kūno būsenoje galėtume būti tokie kupini meilės, kad visiškai atitiktume šias įvairias savybes. Tačiau jei mūsų širdyje yra troškimas tai daryti, jos iš esmės pasireikš mūsų bendravime vieni su kitais, taip pat ir su tais, su kuriais susiduriame pasaulyje.

Kantrybė ir viltis

Paulius taip pat giria Tesalonikos brolių „kantrybę vilties mūsų Viešpatyje Jėzuje Kristuje“. Kitoje vietoje jis rašė: „Mes esame išgelbėti viltimi, bet viltis, kurią matome, nėra viltis, nes ko žmogus mato, ko jis dar tikisi?“ (Romiečiams 8:24). Kaip Kristaus mokiniai, mes tikimės to, ką Viešpats pažadėjo, to, ko dar nematome. Svarbiausia iš jų ankstyvojoje Bažnyčioje buvo Kristaus karalystės įkūrimas, kurioje jie tikėjosi gyventi ir karaliauti su Juo (Apreiškimo 20:6). Mes džiaugiamės supratę, kad gyvename vis arčiau to laiko, bet vis dar laukiame, kol išsipildys viltis gyventi ir karaliauti su Kristumi. Mes, kaip ir ankstyvosios Bažnyčios mokiniai, ir toliau turime „vilties kantrybės“.

Šis laukimas reikalauja kantrybės ir ištvermės, nes kol mes laukiame, tenka ištverti išmėginimus. Paulius vėl rašė: „Mes didžiuojamės ir vargais, žinodami, kad vargas ugdo kantrybę, o kantrybė – patirtį, o patirtis – viltį. O viltis neapgauna, nes Dievo meilė išlieta mūsų

širdyse per Šventąją Dvasią, kuri mums duota.“
Romiečiams 5:3–5

Hebrajų laiške skaitome apie pažadėtą Kristaus sugrįžimą, kuris yra tiesiogiai susijęs su mokinių kantrybės poreikiu. „Jums reikia kantrybės, kad, atlikę Dievo valią, gautumėte pažadą. Dar šiek tiek laiko, ir Tas, kuris turi ateiti, ateis ir nevilkins. Teisusis gyvens tikėjimu, bet jei kas nors atsitrauks, mano siela juo nesidžiaugs.“ (Hebrajams 10:36–38). Apaštalo Jokūbo laiške skaitome: „Todėl, broliai, būkite kantrūs iki Viešpaties atėjimo [graikų kalba: buvimo]. Štai, žemdirbys laukia brangaus žemės vaisiaus ir ilgai kantriai jo laukia, kol gaus ankstyvąjį ir vėlyvąjį lietų. Būkite ir jūs kantrūs, sutvirtinkite savo širdis, nes artėja Viešpaties atėjimas [buvimas]“ (Jokūbo 5:7, 8).

Savo apvaizdoje Viešpats dažnai leisdavo savo tautai manyti, kad jo plano įgyvendinimo įvykiai yra artimesni, nei dažnai pasirodydavo esą. Tai ypač pasakytina apie Kristaus sugrįžimą ir jo karalystės įkūrimą. Daugelis ankstyvosios Bažnyčios mokinių tikėjo, kad Kristaus sugrįžimas yra labai artimas. Tačiau Petras ir kiti, dar nebaigę savo kelio, sugebėjo suprasti, kad tai neįvyks jų dienomis. Vis dėlto abejotina, ar kas nors suprato, kad praeis tiek daug amžių, kol įvyks šis išskirtinis Dievo plano įvykis.

Nepaisant to, ši šlovinga viltis buvo tokia brangi, kad jie kasdien kantriai ir ištvermingai laukė jos išsipildymo. Taip buvo ir su broliais Tesalonikoje, ir, sprendžiant iš Pauliaus pastabos mūsų pateiktame tekste, jie kantriai laukė savo vilties išsipildymo tinkamu būdu, toliau aktyviai tarnaujant Viešpačiui. Jie aktyviai laukė.

Žinios skelbimas

Šiandienos Šventojo Rašto ištraukoje apaštalas Paulius, girgdamas Tesalonikos brolius už jų tikėjimo darbus, turėjo omenyje jų veiklą skelbiant Kristaus Evangeliją. Tai paaiškėja iš apaštalo žodžių konteksto. Toliau einančiuose eilutėse skaitome: „Mūsų Evangelija pasiekė jus ne tik žodžiu, bet ir jėga, ir Šventąja Dvasia, ir dideliu įsitikinimu, kaip jūs žinote, kokie mes buvome tarp jūsų labai. Ir jūs tapote mūsų bei Viešpaties Jėzaus Kristaus pasekėjais, priėmę žodį dideliuose varguose, su Šventosios Dvasios džiaugsmu, taip kad tapote pavyzdžiu visiems tikintiesiems Makedonijoje ir Achajoje. Nes iš jūsų pasklido Viešpaties žodis ne tik Makedonijoje ir Achajoje, bet ir visur pasklido jūsų tikėjimas Dievu, taip, kad mums nereikia nieko sakyti.“ 1 Tesalonikiečiams 1:5-8

Čia Paulius kalba apie tai, kaip jis liudijo Evangeliją tiems, kurie tapo mokiniais Tesalonikoje. Jiems pasireiškė jo uolumas ir ištikimybė. Jis mini, kad jie tapo jo pasekėjais, kaip ir jis buvo Kristaus pasekėjas, sekdami jo misionierišku uolumu skelbiant gerąją naujieną. Dėl to jie savo ruožtu tapo pavyzdžiu „visiems tikintiesiems Makedonijoje ir Achajoje“. Tada jis paaiškina, kodėl: „Nes iš jūsų pasklido Viešpaties žodis ne tik Makedonijoje ir Achajoje, bet ir visur, kur pasklido jūsų tikėjimas Dievu.“ Tai yra nepaprasti teiginiai!

Jėzus, mūsų Mokytojas ir Vadovas, kurio mokiniais mes save vadiname, paliko nurodymus, kad turėtume būti jo liudytojai visoje žemėje (Mato 28:19; Apaštalų darbų 1:8). Jei tikime Juo ir Jo vadovavimu, paklusime Jo nurodymams. Nepaklusimas iš visos širdies būtų tikėjimo trūkumo įrodymas, nes šis tikėjimo darbas

nebūtų mūsų kasdieniame gyvenime. Būkime panašūs į Tesalonikos brolius, kurie skelbė Viešpaties Žodį toli ir plačiai. Taip jie parodė savo ištikimybę, sekdami Pauliaus jiems parodytu pavyzdžiu. Jie sekė juo, kaip jis sekė Jėzumi, kuris pats taip pat buvo ištikimas skelbdamas Karalystės Evangeliją. Mato 4:17; Luko 4:43

Tas pats išbandymas šiandien

Šiuo metu mes turime daug daugiau žinių apie Dievo plano įgyvendinimą nei turėjo ankstyvosios Bažnyčios nariai. Vis dėlto kantraus ištvermės išbandymas laukia ir mūsų. Visi norėtume, kad mūsų viltys dėl karalystės greitai išsipildytų, bet neturime jokio užtikrinimo, kada tai įvyks. Kaip ir broliai Pauliaus laikais, mes taip pat esame mokomi toliau aukotis tarnaudami Viešpačiui, nežinodami, kiek laiko dar turėsime taip tarnauti, aukotis ir kentėti.

Štai kodėl mums reikia kantraus vilties ištvermės. Būtent šis kantrumas leis mums išlaikyti viltį, nesvarbu, kiek ilgai teks laukti, ir nesvarbu, kokios sunkios gali būti mūsų patirtys tarnaudami Viešpačiui, kol aktyviai laukiame. Tai iš tiesų yra ištvermės išbandymas. Nepameskime savo pradinio entuziazmo Tiesai ir jos tarnystei vien dėl to, kad mūsų viltys, atrodo, vėluoja išsipildyti. Dievas yra tobulas laiko saugotojas, ir kiekviena jo plano detalė vyksta būtent tada, kai jis nusprendė, kad taip turi būti. Jei mums vizija atrodo užtrukusi, supraskime, kad iš tikrųjų taip nėra. (Habakuko 2:3; Hebrajams 10:37). Veikiausiai Viešpats išbando mūsų vilties kantrybę ir stebi, ar mes ir toliau liksime uolūs Jo tarnystėje, nepaisant to, kiek ilgai gali atrodyti laukimas.

Kai Paulius užtikrina hebrajų brolius, kad Dievas nėra neteisis, kad pamirštų jų meilės darbus, jis pridūrė: „Mes trokštame, kad kiekvienas iš jūsų rodytų tą patį uolumą, kad iki galo išlaikytų vilties užtikrintumą.“ (Hebrajams 6:10,11). Nepakanka, kad mūsų tikėjimo darbas, meilės darbas ir vilties kantrybė tęstųsi trumpą laiką ar daugelį metų. Tikrojo „ “ mokinystės išbandymas yra ištikimybė iki pat siauro kelio pabaigos, net iki mirties. „Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“ Apreiškimo 2:10

Aiškindamas palyginimą apie sėją, Jėzus pasakė: „Palyginimas yra toks: sėkla yra Dievo žodis. Tie, kurie prie kelio, yra tie, kurie girdi; tada ateina velnias ir paima žodį iš jų širdžių, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Tie ant uolos yra tie, kurie, išgirdę, priima žodį su džiaugsmu; ir šie neturi šaknų, kurie kurį laiką tiki, o išbandymo metu atkrinta. O tie, kurie nukrito tarp erškėčių, yra tie, kurie, išgirdę, išeina ir yra užgožti šio gyvenimo rūpesčių, turtų ir malonumų, ir neužaugina vaisių iki galo. Bet tie, kurie yra gerame dirvožemyje, yra tie, kurie nuoširdžia ir gera širdimi, išgirdę žodį, jį saugo ir kantriai duoda vaisių.“ Luko 8:11–15

Sėkla, kuri nukrito tarp erškėčių, yra ypatingas įspėjimas visiems Viešpaties mokiniams. Turime būti budrūs, kad šio gyvenimo rūpesčiai pernelyg netrukdytų mūsų tikėjimo darbui ir meilės darbui. „Ištvermė daryti gera“ yra geriausia apsauga nuo šio pavojaus, kartu su malda dėl neišsenkančios jėgos toliau dirbti, kol baigsime savo kelią. Romiečiams 2:7

Galiausiai, apie tarną, kuris ištikimai naudojo Viešpaties turtus, skaitome palyginime apie talentus: „Jo šeimininkas jam tarė: „Puikiai, geras ir ištikimas tarne! Tu buvai ištikimas mažose dalyse, aš tave paskirsiu valdyti dideles dalis; jeik į savo šeimininko

džiaugsmą.“ (Mato 25:21). Tegul kiekvienas iš mūsų ištikimai tęsia savo tikėjimo darbą, meilės darbą ir vilties kantrybę „Dievo ir mūsų Tėvo akyse“ iki pat savo žemiškosios kelionės pabaigos.